

Utsikt fra Langvassåsen

Kåre Halse

Her slutter foreløpig den halvannen mil lange autostradaen av en setervei som fører like lukt inn i Trollheimen, og som har gjort atkomsten til fjellheimen lettvinnt og grei både for meldalingene og oss andre. Og særlig på påskedagene kan en se at folk gjør seg god bruk av denne nye bulldozerveien.

På østsida av vatnet hadde vi Resfjellet, og rett ned for det lå Vålåsgarden lunt og trivelig mellom Mjukin og Vålåsgardsfjellet. Denne setergrenda som faktisk er en hel liten by av gamle seterhus, er både idyllisk og malerisk med sine solbrune vegger og tilgrodde torvtak. Nå er det bare få som setrer her, og husa står der for vær og vind og forfaller. For hvert år som går blir det dessverre mindre igjen av Vålåsgarden hvor det i gammel tid bodde folk året rundt som dyrket korn som var bedre enn det som ble høstet nede i bygda.

Den tid levde det fastboende folk enda lengre ut, nemlig ved Langvatnet som har gitt navn til åsen vi hadde karret oss opp

Vasslåtta

Kåre Halse

på. Langvasskopan ble de gjerne kalt av bygdafolket, antagelig fordi de kopte etter folk og hånte dem når de var på besøk nede i bygda. Flere av karene ved Langvatnet skal ha eksersert i København og utdannet seg som smeder der, og de var slett ingen heimfødinge som følte seg små når de kom ned blant storbøndene i dalen. Og godt to må det ha vært i dem når de greidde å pine mat ut av jorda ved Langvatnet og livberge seg her oppe ved den evige sne.

Bak Langvatnet så vi for oss Raudfjellet som reint lignet en maurtue med alle påsketuristene som krydde opp på det. Lenger vest skjøt Bolmetrollhetta i været, og mellom disse to snøkolossene skimtet vi en liten ubetydelighet av en pigg. Det var Snota. Under vår synsvinkel virket den i grunnen som en spurv i tranedans, og på samme viset var det med Rinnhatten og Trollhetta som også tok seg ut som halv vokstringer i forhold til Raudfjellet.

Da vi hadde tømt nisteskreppa og sett oss mette på den stor-

Slik kjører jeg serru, serru — — —

Kåre Halse

slagne utsikten over fjell og flyer, spente vi for og begav oss bortover åsen. Den var akkurat så småhumpete og morsom som vi hadde fått inntrykk av fra setervinduet når vi speidet etter Langvassglytten om kveldene. Når sola gløtter fram over åsen før den glar om kvelden, spår den godvær neste dag, heter det, og denne kveldssola som gyller åsen og skaper tørrgaddene på den om til et levende trolltog, er litt av et syn.

Snart sto vi rett opp for Vasslåtta, en prektig liten gård som ligger på ei hylle opp for Resvatnet i østhellinga av åsen. Vi festet stavene til kjelken til skjæker å bremse med, og dermed bar det i fin fart ned mot husa der turister hadde leidd seg inn for påsken. Det var hyggelig å se at det røk fra pipa igjen, for det har liksom vært så tomt og stusslig i Vasslåtta siden reineieren Lars Jonsen døde og kona Sigrid flyttet ned til bygda.

Da vi først var kommet i fart, stanset vi ikke før vi sto nede på vatnet igjen og hadde Resosen like foran oss. Råka der svingte vi langt utenom og kom forbi Resheim som vil være vel kjent av TT-turister fra den tid det var turisthytte her. Nå eies stedet av Orkla-arbeiderne som fikk det i gave da Orkla gruber jubilerste for to år siden. En omfattende restaurering har pågått siden, og menneskene som lever i skyggen av et tårn, har i Resheim fått et prektig utfartssted.

Nå var ikke veien lang tilbake til setra vår. Det ble riktignok litt av et bask å få kjelke og lass opp den siste kneiken fra vatnet, men så smakte middagen til gjengjeld dess bedre da vi kom oss til bords.

Og der vi satt hadde vi en flott utsikt til Langvassåsen gjennom vinduet. Lengst borte hadde vi haugen der vi hadde brent bål, og hele veien framover sto de vindblåste og forvridde gaddene som ventet på kveldens langvassglytte som skulle gjøre dem levende.

Dissens

H. Trap Olsen